मानुषं विग्रहं कृत्वा साक्षादमरवर्णिनी। नीलोत्पलसमो गन्धो यस्याः क्रोशात् प्रधावति। १४००
या बिभर्ति परं रूपं यस्या नास्त्युपमा भुवि। देवदानवयक्षाणामीप्सितां देवरूपिणीं।
तां चापि जातां सुश्रोणीं वागुवाचाशरीरिणी। सर्व्वयोषिद्वरा कृष्णा निनीषुः क्षत्रियान् क्षयं।
सुरकार्य्यमियं काले करिष्यति सुमध्यमा। अस्या हेतोः कौरवाणां महदुत्पत्स्यते भयं।
तच्छ्रुत्वा सर्व्वपाञ्चालाः प्रणेदुः सिंहसंघवत्। नचैतान्हर्षसम्पूर्णानियं सेहे वसुन्धरा।
तौ दृष्ट्वा पार्षती याजं प्रेपदे वै सुतार्थिनी। नवै मदन्यां जननीं जानीयातामिमाविति। १४०५
तथेत्युवाच तां याजो राज्ञः प्रियचिकीर्षया। तयोश्च नामनी चक्रुर्द्विजाः सम्पूर्णमानसाः। धृष्टत्वादतिधृष्णुत्वाद्युम्नाद्युत्सम्भवादपि। धृष्टद्युम्नः कुमारोऽयं द्रुपदस्य भवत्विति।
कृष्णेत्येवाब्रुवन्कृष्णां कृष्णा भूता हि वर्णतः। तथा तन्मिथुनं जज्ञे द्रुपदस्य महामखे।
धृष्टद्युम्नन्तु पाञ्चाल्यमानीय स्वं निवेशनं। उपाकरोदस्त्रहेतोर्भारद्वाजः प्रतापवान्।
अमोघणीयं दैवं हि भावि मत्वा महामतिः। तथा तत्कृतवान्द्रोण आत्मकीर्त्त्यनुरक्षणात्।
इत्यादि पर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वणि सप्तषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६७ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतच्छ्रुत्वा तु कौन्तेयाः शल्यविद्धा इवाभवन्। सर्व्वे चास्वस्थमनसो बभूवुस्ते महाबलाः। १४१०
ततः कुन्ती सुतान्दृष्ट्वा सर्व्वांस्तद्गतचेतसः। युधिष्ठिरमुवाचेदं वचनं सत्यवादिनी।
॥ कुन्त्युवाच ॥ चिररात्रोषिताः स्मेह ब्राह्मणस्य निवेशने। रममाणाः पुरे रम्ये लब्धभैक्षा महात्मनः।
यानीह रमणीयानि वनान्युपवनानि च। सर्व्वाणि तानि दृष्टानि पुनःपुनररिन्दम।
पुनर्द्रष्टुं हि तानीह प्रोणयन्ति न नस्तथा। भैक्ष्यञ्च न तथा वीर लभ्यते कुरुनन्दन।
ते वयं साधु पाञ्चालान्गच्छाम यदि मन्यसे। अपूर्व्वदर्शनं वीर रमणीयं भविष्यति। १४१५
सुभिक्षाश्चैव पाञ्चालाः श्रूयन्ते शत्रुकर्षन। यज्ञसेनश्च राजाऽसौ ब्रह्मण्य इति शुश्रुम।
एकत्र चिरवासश्च क्षमो नच मतो मम। ते तत्र साधु गच्छामो यदि त्वं पुत्र मन्यसे।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ भवत्या यन्मतं कार्य्यं तदस्माकं परं हितं। अनुज्ञास्तु न जानामि गच्छेयुर्नेति वा पुनः।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः कुन्ती भीमसेन मर्ज्जुनं यमजौ तथा। उवाच गमनं ते च तथेत्येवाब्रुवंस्तदा।
तत आमन्त्र्य तं विप्रं कुन्ती राजन्सुतैः सह। प्रतस्थे नगरीं रम्यां द्रुपदस्य महात्मनः। १४२०
इत्यादिपर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वणि पाञ्चालदेशयात्रायामष्टषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६८ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ वसत्सु तेषु प्रच्छन्नं पाण्डवेषु महात्मसु। आजगामाथ तान्द्रष्टुं व्यासः सत्यवतीसुतः।
तमागतमभिप्रेत्य प्रत्युद्गम्य परन्तपाः। प्रणिपत्याभिवाद्यैनं तस्थुः प्राञ्जलयस्तदा।
समनुज्ञाप्य तान्सर्व्वानासीनान्मुनिरब्रवीत्। प्रच्छन्नं पूजितः पार्थैः प्रीतिपूर्व्वमिदं वचः।
अयि धर्म्मेण वर्त्तध्वं शास्त्रेण च परन्तपाः। अयि विप्रेषु पूजा वः पूजार्हेषु न हीयते।
अथ धर्म्मार्थवद्वाक्यमुक्त्वा स भगवानृषिः। विचित्राश्च कथास्तास्ताः पुनरेवेदमब्रवीत्। १४२५
॥ व्यास उवाच ॥ आसीत्तपोवने काचिदृषेः कन्या महात्मनः। विलग्नमध्या सुश्रोणी सुभ्रूः सर्व्वगुणान्विता।